

FOLK OG LAND

NR. 3 — 20. ÅRGANG

LØRDAG 6. FEBRUAR 1971

LØSSALG KR. 2,—

Russisk fremrykning i Baltikum «fordelaktig»

«Hjelp» til Finland bleff — Tysk angrep på Norge fremprovosert

RALPH HEWINS gjennomgår de offisielle dokumenter

II.

Idet han sporer bakgrunnen for den finske «vinterkrig» og dens epilog felttoget i Norge tilbake til september 1939, har Sir Llewellyn Woodward dette å si om britisk «moral» dengang:

«Sett fra et alliert syn på gjennomføringen av krigen mot Tyskland, ville en russisk fremtreden i Baltikum ikke ha noen ugunstige konsekvenser og kunne faktisk ha en viss indirekte militær fordel hvis, noe som var sannsynlig, det skapte uoverensstemmelser mellom Tyskland og Sovjetsamveldet.»

5. oktober meddelte sovjetregjeringen finnene at de ønsket å diskutere «visse politiske spørsmål» og 16. forklarte ambassadør Ivan Maisky britene at russisk forsvarspolitikken likeoverfor Finland var nødvendig fordi «det var en usikker verden og intet vennskap var sikkert i disse dage.»

13. november hadde de finske utsendinger forlatt Moskva for siste gang og forhandlingene var tydeligvis brutt. Men 22. var det britiske War Cabinet «enig i å godta synspunktene til Foreign Office og the Ministry of Economic Warfare og å instruere kontrabandmyndighetene om å unngå, såvidt mulig, handlinger som kunne føre til alvorlig tvist med sovjetregjeringen». Og tilogmed: «denne avgjørelse ble tatt etter å ha vurdert den strategiske situasjon som ville oppstå ved et mulig russisk angrep på Finland» (Side 36).

I september—november var den britiske holdning likeoverfor Norge like kynisk, idet man underordnet nordmenns legitime handelsinteresser de presserende krav

Winston Churchill tok ikke smålige hensyn til de nøytrale småstater, og drev iallfall Norge inn i en håpløs situasjon.

til alliert økonomisk krigføring. Slik:

«Den britiske regjering hadde allerede engasjert seg med en erklæring om at den ville betrakte et tysk angrep på Norge som likt med et angrep på Storbritannia. Erklæringen, som Norge ikke

hadde gitt noe svar på, ble avgitt 16. september etter samråd med the Chiefs of Staff Committee. Hensikten med erklæringen hadde vært å sikre norsk samarbeide i blokadeforholdsregler. The Chiefs of Staff mente at Tyskland ville kunne besva-

re et forsøk på å stoppe transporten av svensk malm fra Narvik

- ved en sjøverts ekspedisjon
- ved sporadiske angrep på norsk skipsfart
- ved luftangrep
- ved å okkupere flyplassen i Stavanger eller å etablere annensteds fly- eller undervannsbåtbasiser.

Vi kunne ikke gi direkte beskyttelse mot luftangrep, men det syntes som om 'alle andre former for mulige tyske aksjoner mot Norge falt inn under kategorien av operasjoner som det ville være i vår egen interesse å bekjempe, og som vi kunne foreta med rimelig sjans til suksess'»

Kommentar: Så Britannia hadde til hensikt å fremprovosere tyske luftangrep på Norge, noe Royal Air Force ikke kunne møte, og å fremskynde andre former for tysk fiendtlighet mot Norge i «egen interesse»!

Woodward: «The Chiefs of Staff Committee — — betraktet (31. oktober) et russisk angrep på Finland og de skandinaviske stater som usannsynlig, spesielt om vinteren. Et angrep på Finland innebar ingen trussel mot

(Forts. side 6)

Norge og den dødsstraff man fordømmer

O. C. Gundersen innrømmet i 1950 åpent at den ble anvendt etter at krigen var forbi (selv hans krig) — jfr. Borten.

O. C. Gundersen bekjente sin medskyld i de norske henrettelser.

anbefalelsesverdig når Norge (les makthaverne) mener seg å være «i krig».

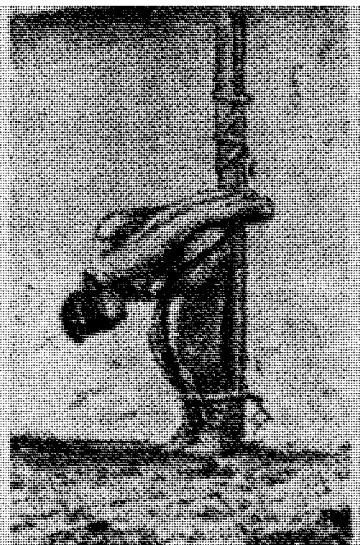
Og det er naturligvis et begrep man kan jonglere med etter behag. I «krig» er man hvis bortrømte individer skaffer seg en ny eksistens i fremmed land ved å slå sine filler sammen med denne krigførende stat — og uansett om staten som sådan høytidelig har erklært at det er «umulig å fortsette krigen» og derfor avslutter den med en avtale. Men kanskje Franco også syntes han var i en slags «krig» med baskiske separatister som i samarbeide med franske

(Forts. side 2)

Det later til at det ikke bare er statsminister Borten som har vanskeligheter med å få liv og lære til å passe sammen når det gjelder den norske reaksjon på dødsdommer i andre land. For midt i alt skrålet og alle krokodilletårene over Francos og Bresjnevs blodtørst, stiger det vel frem for noen og hver av de mere eller mindre ansvarlige for det norske blodbad i etterkrigsårene at de kanskje har en bjelke i eget øye. Men så redder de seg da etter anvisning av den elastiske statsminister med de mange standpunkter med den jesuitiske utvei at man rent generelt er motstander av dødsstraff og derfor fortsatt vil protestere i øst og vest når den anvendes — bortsett naturligvis fra i Israel — men ellers er den fullt forsvarlig og moralsk

Døds para graf ene

VG har ikke dårligere samvittighet enn at det bringer et slikt oppslag.

«Dødsstraff fullbyrdes ved skytning fra en sluttet tropp av minst 10. Nærmere regler om fullbyrdelse av dødsstraff gis av Kongen eller den han bemyndiger.»

VG har ikke dårligere samvittighet enn at det bringer et slikt oppslag.

Advokat Sverre HELLIKSEN fylte utrolig nok 85 år 22. januar, mere vital og stridslysten enn noensinne. Vi bringer en artikkel av ham, «Økende tvil på landssvikoppgjørets lovlighet» på side 5.

«Likvideringene»

Alexander Lange med assistanse av sin unevnte medarbeider fortsetter serien om de uhyggelige mord som ble begått av «de gode» under okkupasjonen — mord som ikke er blitt efterforsket og langt mindre straffet. Det er tydeligvis bare tyske mordere som skal stå tilrette så lenge det er liv i dem. Side 5.

Venstrefronten må få svar

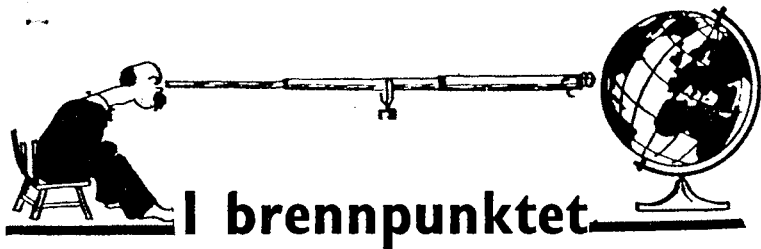
På Ungdomssiden bringer vi idag bl. a. en artikkel av Hallgeir Horde om «Venstrefronten må få et svar», fortsettelsen av «Den lille svarte» — «Den totale nasjon?» — av Hartwig Singer m.v. Og en av de gamle kampsanger fra dengang er som vanlig med. Se side 4.

«Hitlerismen»

Rosenbergs bok om «hitlerismen», skrevet i dødssellen, omtales sammen med en liten historie om Quisling og Rosenberg. Se side 2. Lederen beskjefter seg med en bokanmeldelse av Lars Ramndal. Side 3.

Ny spalte

En ny spalte «I brennpunktet», som skal beskjefte seg med tidens hendelser ute og hjemme starter vi i dette nummer. Ute er det striden om «Commonwealth» og Midt-Østen som først og fremst interesserer og hjemme er det striden om Fellesmarkedet og den såkalte borgerlige regjeringens utrolige tåpelighet som er «i brennpunktet». Se side 2.

I brennpunktet

Vi bør vel forutskikke den bemerkning at etterfølgende betraktninger omkring hendelser i brennpunktet av oppmerksomheten, såvel ute som hjemme, av tekniske grunner må avsluttes over en uke før de når frem til våre lesere, så det kan nok imellom hende at ferske bevisninger kan gi nye og andre perspektiver.

UTE

Når det gjelder hendelser ute i den store verden, så er det nok spektaklet på Commonwealth-konferansen i Singapore, og naturligvis som alltid Midt-Østen, som står i brennpunktet for interessen, skjønt Nixons dilemma i forbindelse med de siste hendelser i Cambodia nok for de bedre orienterte kan by på interessante aspekter.

Efter at Winston Churchill og hans krigspartivener hadde satt det britiske imperium overstyr i annen verdenskrig — slik Hitler tidlig hadde spådd og slik Göring slo fast var skjedd i sitt brev til Churchill fra dødscellen — forsøkte man i det Storbritannia, som så brått var blitt redusert simpelthen til et Lillebritannia sammenlignet med supermaktene, å holde oppe drømmen om den gamle makt og herlighet. Slik oppstod Commonwealth som et slags drømmesurrogat for det tapte imperium. Men mens dette siste hadde skapt Englands rikdom og makt, har Commonwealth-bedraget helt fra første stund bare skapt fattigdom og bekymringer for Lillebritannia. Det ble en slags gigantisk fattigkasse for svarte negerhøvdingene som atpåtill førte det store ord og krevd bestemmelsesrett også over Englands utenrikspolitikk.

Det var forsåvidt en utvikling man kunne vente, men bare halvtomsete hvite mennesker kan glede seg over at imperiet gikk under og ble erstattet av dette negerhøvdinganarki som man fremstiller som en form for demokrati. Det imperium som på så mange måter hadde vært den hvite manns stolthet og ære, en bauta over hans dådstrang, hans sivilisasjon og hans vilje til også å «føre kraft til andre». Kiplings heroiske hvite verden ute i det fremmede.

Det var dette Commonwealth-bedraget den konservative britiske premierminister Heath tok i arv fra

sine forgjengere, sammen med alle de problemer det reiste for en fornuftig britisk utenrikspolitikk til forsvar av egne vitale interesser. Negerhøvdingene i Commonwealth var drivkraftene bak den politikk som førte til bruddet med Rhodesia, denne lille juvel i den britiske krone, styrt av en gammel britisk krigsflyver. Dette svarte Commonwealth var det som hadde skjøvet Sør-Afrika bort fra det Britannia som det hadde vært forbundsfellen til i de to verdenskriger. Og dette Commonwealth var det som hadde tvunget Britannia til å nekte våpenleveranse til de hvite menn i Afrika og å levere moderne våpen til svarte negerhøvdingene som brukte dem til å undertrykke konkurrerende stammer, slik tilfellet bl. a. var i Nigeria, for bare å nevne ett sted.

Under alt det tomme avspenningssnakket de senere år la britisk utenrikspolitikk ikke så stor vekt på sikkerhetsspørsmålene — derfor vel bl. a. det naturstridige samarbeide med Sovjetsamveldet i rasekrigens tjeneste i Nigeria — men etter at Suezkanalen ble stengt og Sovjetsamveldet åpenbarte seg som en direkte marin konkurrent selv til USA, for ikke å snakke om til Britannia, måtte en naturligvis ta tilbørlig hensyn til dette. Heath er vel i sitt hjerte litt av en gammel imperiemann, som fremdeles drømmer om gammel makt og herlighet, og han var innstillet på å gjøre et forsøk på å gjøre Lillebritannia iallfall til et Britannia, om ikke akkurat i første omgang til et Storbritannia igjen. Han var ikke villig til å følge Labour i å oppgi posisjonene øst for Suez av økonomiske grunner. Men da trengte man også støtte av det Sør-Afrika, som man hittil hadde drevet lenger og lenger fra seg etter påtrykk fra negerhøvdingene i Commonwealth. Heath ville sikre ruten rundt sørspissen av Afrika bl. a. ved å ruste opp Sør-Afrika-staten.

Men da gjorde de svarte høvdingene, med de mest rødmussete, av typen Kaunda og Nyerere med samt den nettopp avsatte Abote i spissen, stort anskrik og truet med å melde seg ut av den britiske utviklings- og fattighjelpen. En slik

trussel ville normalt nærmest ha kalt på latteren, men her kommer det inn en villedende faktor: det britiske selvbedrag med Commonwealth som en slags form for et britisk imperium. Når Heath viker tilbake for det naturlige, å be de kverulerende negerhøvdingene dra dit pepperen gror, så er det av frykt for at de virkelig skal forlate Commonwealth og at han da hos velgerne skal få skylden for å ha ødelagt det britiske imperium som Churchill i virkeligheten avlivet så effektivt.

Hvorledes det egentlig kommer til å gå med våpenleveransen og med Commonwealth vet vi ikke når dette skrives, det er vel rimelig å tro at også de negerstater som er så avhengig av den britiske hjelp i siste omgang tar fornuften fangen. Det er imidlertid ganske interessant å notere seg at de negerhøvdingene som selv har drevet slik effektiv rasefølgelse i egne land, dels mot konkurrerende svarte stammer og dels mot asiater — med den følge at Britannia har måttet overta de utkastede og skaffet seg et veritabelt raseproblem på halsen — de gråt i Singapore de største og bittere tårer over at styret i Sør-Afrika ville gjøre likedan og bruke våpnene mot opprørske negre i landet. Det faktiske forhold er jo det at det ikke foregår noe i Sør-Afrika som krever annen våpeninnsats enn det politiet kan klare med de hjelpemidler en har. Når Zambia-sjefen med flere ikke vil at Sør-Afrika skal få våpen, så er det ganske enkelt fordi disse ville kunne brukes til forsvar mot et angrep nettopp fra disse svarte stater, et angrep man har lekt med tanken på lenge, men som hittil ikke har kunnet komme istand på grunn av manglende evne og egen indre ro og sikkerhet.

*

Når det gjelder forholdene i Midt-Østen, så utløper som kjent våpenstillstanden mellom Israel og araberstatene først når dette leses, og det er vel da rimelig å vente med en kommentar til neste gang. Etter hendelsene i Jordan, som kong Hussein har satt iscene, visselig på angelsaksisk initiativ og med jødiske bakgrunnskrefter, er naturligvis Egypts militære stilling svekket eftersom Israel kan konsentrere kreftene vesentlig om fronten mot Egypt. Israel ser ikke ut til å ville gi fra seg de erobrede områder og vil drive sine fredsforhandlinger bare ut fra dette. Det erklærer seg rede til å trosse FN og en hel verden, visselig dog med forvisning om at

Dødsstraffene — —

(forts. fra side 1)

kretser forsøker å løsrive en del av Spania?

Et av de presseorganer som vel synes ansvaret for det som hendte i Norge fra 1945 og utover er spesielt trykkende, hjemmefrontsambotørens aktivistorgan VG, ofret 9. januar flerfoldige sider på filosofiske drøftelser av dette med Straff og kommer naturligvis også inn på det pinlige emne med «Dødsparagrafene». At norske lover inneholder slikt som man kritiserer fremmede stater for virker «fjernt og uvirkelig», skriver bladet, men trøster seg med at dødsstraff bare kan anvendes under «en ren krigstilstand eller under en akutt fare for krig.»

Vi vet ikke hvorledes bladet kan få dette til å stemme med forholdene i 1945 — for ikke å snakke om i 1948 da man tok livet av professor Skancke. Da hadde Tyskland kapitulert og den udødelige norske krig som fortsatte selv etter at den ble avsluttet i juni 1940 måtte vel iallfall da endelig være slutt? Så slutt som det later til at noen moderne krig overhodet kan bli. Det fantes altså intet moralsk påskudd til å avlive politiske motstandere. Ikke tilnærmelsesvis det påskudd både Franco og Bresjnev ut fra sine forutsetninger har idag. Men begge disse avsto i motsetning til Norge fra blodåden.

Efter vel å ha avlivet professor Skancke fant de norske partipolitikere ut at hadde de sagt A fikk de også si B og også belemre de norske lover med dødsstraffen fremtidig. En av forkjemperne for dette var O.C. Gundersen, og VG frisker nå opp innlegget hans. Han bekjenner at han i likhet med Franco av idag og Stalin av igår med samt Hitler av i-

det jødisk dominerte Amerika ikke vil la dem i stikken hvis det skulle bryte løs for alvor. La oss da her idag bare slå fast at det ikke stemte rart med de faktiske forhold når en viss Adolf Hitler beskyldte jødene for å være feige og uvillige til å slåss. Som soldater kan de visst hamle opp selv med tyskerne fra dengang, for ikke å snakke om dagens soldatdemokrater.

HJEMME

Når det gjelder den norske hjemmepolitikken, så er det jo fortsatt Fellesmarkedets onde ånd som svever over de politiske vannene.

(Forts. side 7)

forgårs naturligvis, «har i en lang rekke saker måttet treffe den siste og endelige avgjørelse i spørsmålet om liv eller død. Jeg tror ikke noen vil tenke om meg at jeg omgås dette problem med noe lett hjerte.»

Nei vel, men hvem sier at de utenlandske menn i hvis lodd det falt «å måtte stå dette spørsmålet om dødsstraff temmelig nær inn på livet, syntes det var en behagelig oppgave? Da en rett under den tyske okkupasjon på basis av vitterlig gjeldende lover som okkupasjonten i henhold til Folkeretten tok ansvaret for, avsa dødsdom over en norsk politimann som hadde nektet å adlyde ordre, kom Quisling i den situasjon Gundersen beskriver. Han ble til og med satt under press fra okkupasjonsmakten, som truet med å overta hele politiet og selv foreta henrettelsen, hvis Quisling benådet ham. Det er vitnefast at han tok det så tungt at han gikk oppe hele natten i sjelekvaler.

O. C. Gundersen sa ellers i sitt innlegg, ifølge VG, det vi har pekt på, at dødsdommene ble avsagt og utført trass i at krigen var forbi, altså høyst ulovlig etter gjeldende norsk lov fra før de ulovlige forordningers tid. «Nå er forholdet», sa han, «at Stortinget etter frigjøringen med overveldende flertall har gitt uttrykk for den oppfatning at det var ufrakommelig og nødvendig med dødsstraff. Men det var etter at krigen var slutt, etter at fienden var slått. Det var på det tidspunkt da vi igjen skulle etablere fred i landet. Likevel gjorde vi det. — —»

Norge var altså ikke et hår bedre enn de stater en protesterer mot i hyklerisk frekkhet nå — snarere tvert imot har det vist seg etter som Franco og Bresjnev likevel ikke gjorde det.

Selv om det idag fremdeles strides om hvorvidt Norge som stat var i krig efter 10. juni 1940, så viser jo bare dette at det strides om det blant seriøse historikere og jurister at det ingen faktisk krigssituasjon forelå. Er det i erkjennelsen av dette at O. C. Gundersen lovet å bruke bestemmelsene om dødsstraff på en bedre måte i fremtiden? Han sluttet nemlig sitt innlegg «med å presisere de skarpe grenser som er trukket for bruk av dødsstraff: Det må i faktisk forstand være en krig eller krigssituasjon i landet, før loven kan brukes.»

(Forts. side 3)

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Uanstendig bokanmeldelse

Den nye utgaven av prost Hedems skrifter og artikler, utgitt av Institutt for Samtidshistorie på Store Bjørn forlag, synes å ha kommet i vrangstrupen på norsk dagspresse. Alle aviser har fått seg tilstillet boken til anmeldelse, men tausheten er stor og trykkende. For hva skal legendeforsvarerne si om den gamle veltjente embetsmanns nådeløse avsløring av det som foregikk i forbindelse med det norske «retts»oppgjøret. En eneste unntagelse danner Stavanger Aftenblad, som vi straks skal komme tilbake til.

Som våre lesere vil vite innskrenket ikke prost Hedem seg til å gi sin mening tilkjenne i skrifter og artikler i uke- og dagspressen i den utstrekning han slapp forbi englene med de luende sverd. I henvendelse på henvendelse til Stortinget og til andre offentlige instanser om lovbruddene og uretten kjempet han for det som ble en hjertesak for ham. Han brukte hårde ord, han ærenkrenket bevisst folk han mente fortjente å berøves æren og all hans hus sto til å få ærekrenkelsene og hele saksforholdet lagt frem for offentligheten i en rettssak. Som han sa det til oss, så tryglet han praktisk talt om å bli satt under tiltale for injurier. Men intet skjedde. Man lot ærekrenkelsene gå hus forbi, trass i at de var fremsatt i skriftlige henvendelser til Stortinget og trass i at han selv ikke var part i saken og var en veltjent embetsmann, som hadde fått sin avskjed ved nådd aldersgrense i nåde.

Herrene og «de injurierte» hadde vel hverken lyst eller mot til å gå løs på den levende, stridsglade prelat. Men nå er prost Hedem vandret bort. Bare boken hans er tilbake. Og nå våger en av de mest ansvarlige for «retts»oppgjørets urett seg frem i det før nevnte Stavanger Aftenblad. Justiskomiteéns mangeårige formann, venstremannen Lars Ramndal, har skrevet en «anmeldelse» av boken i dette blad, en ganske usedvanlig uanstendighet både av bladet og av anmelderen, forekommer det oss. For noen stort mere inhabil kunne en vel ikke godt finne.

Denne Lars Ramndal, som selv som tidligere stortingsmann og formann i Stortingets justiskomite, vel må vite at Hedem såvisst ikke ærekrenket noen i det dultte, men at han tvertimot åpent trådte frem med det han hadde å si for bl. a. Stortinget, han later nå i sin anmeldelse som om han er rystet over plutselig å bli kjent med — gjennom den avdøde prost Hedems nå utgitte bok — at bl. a. biskop Berggrav er blitt «ærekrenket» av Hedem. Hedems «omtale av biskop Berggrav, er kriminell», skriver Lars Ramndal nå da det ikke lenger er noen fare for at man må gå rettens vei mot prosten.

Det er jo heller ikke den samme Ramndal ubekjent at prost Hedem, som vi nevnte foran, hadde en uplettet «nasjonal holdning.» Han nedla selv sitt embete sammen med de andre demonstrerende prester i hine hårde dage og fikk altså sin avskjed etter nådd aldersgrense i nåde av regimet etter 1945. Da er det mere enn uanstendig å skrive som Ramndal gjør, at «Me nordmenn kan vera glad for at det ikkje vart menn som Hedem & Co., som kom til å byggja landet opp att etter alt som var øydelagt av tyskarane og nazistane under krigen. Det var kvinner og menn av ein annan støyping.»

Slike som Lars Ramndal for eksempel? Og hvorfor var ikke Hedem å regne med som bygger fra 1945 av og utover? Var det fordi han også krevet rettsstaten bygget opp igjen etter «retts»oppgjørets ulovligheter? Og på hvilket

«Farligere nå»! Rosenbergs bok ved galgens fot om «hitlerismen»

OG EN LITEN HISTORIE FRA OKKUPASJONSTIDEN

Borgervern som skal assistere et hjelpeløst politi med å holde orden på den pøbel som grasserer verre og verre så å si overalt i Norges land, oppmuntret av lemfeldige retter og en unnfalende dagspresse, snakkes det nå om mange steder. Politiet vil ikke ha noen til å røre sine sirkler og protesterer høylydt mot denne «selvtekt» mens diskusjonen går i avisenes leserbrevspalter. Etter at en innsender hadde anbefalt folk å ta med seg en tung spaserstokk til å forsvare seg med skrev Kirsten Sinding-Larsen et innlegg i Morgenbladet og minnet om den «følgetjeneste» som var organisert under okkupasjonen. Man kunne da bestille følge hjem om kveldene i den mørklagte by. Hun spør om man ikke kunne ta dette opp igjen istedenfor borgervernet. Og hun slår fast: «Til vår nasjonale skam må vi nu (uthevet av oss) erkjenne at det er farligere å ferdes ute blant våre egne enn det var det under tyskerokkupasjonen.» Det siste er både visst og sant. Ellers er det jo rart å konstatere at påny dukker tiltak fra okkupasjonstiden frem som etterfølgelsesverdige.

*

Dødsstraffene — —

(Forts. fra side 2)

Det viste seg at det i Stortinget bare var 20 stykker som stemte mot dødsstraff i Norge — de andre følte seg vel bundet av sin blodige fortid. Et forslag om ikke å kunne eksekvere dødsstraffer etter krigens opphør falt med 54 mot 45 stemmer.

Dette er sannheten om de

Idag må selv en tidligere amerikansk anklager i Nürnberg, dr. Kempner, medgi at man ikke lenger ville ha kunnet dømme Alfred Rosenberg til døden. Rosenberg ble altså offer for et justismord, og nettopp den kjennsgjering at han beseglet sin overbevisning med livet (på samme måte som Quisling) gir hans vitneutsegn i Nürnberg en spesiell betydning. I skyggen av galgen holder han oppgjør med Hitler og hans menn, uten forherligelse og uten hat, ut fra følelsen av ansvar likeoverfor tysk historie. Slik tyder han det positive og det negative, fortier ingen feil og forringer ingen ydelse.

Slik man må ha lest Marx, Engels for å forstå det ideologiske grunnlag for marxismen, burde man kjenne Rosenbergs kritikk over og fremstilling av Hitler og nasjonalsosialismen for å kunne bedømme StorTysklands forhistorie, historie og sammenbrudd.

I ni kapitler gir Rosenberg et uerstattelig bilde av tidshistorien: «Entstehung der Hitlerbewegung» — «Kameraden» — «Gegner» — «Hitlers Offiziere» — «Reichsarbeitsdienst» — «Nationalsozialismus und Hitlerismus» — «Ostpolitik» — «Weltsanschauliche Kämpfe» — «Adolf Hitler».

«Deutsche Hochschullehrer-Zeitung» skriver: «Man

norske partipolitikere sammenlignet med f. eks. Franco og Bresjnev.

Siegfried

Generalforsamling i A/S Folk og Land

holdes lørdag 27. februar kl. 12 i Kierschowsgt. 5, Oslo.

Til behandling foreligger regnskapet for 1970, valg m.v.

Til å møte innkalles aksjonærer, som også kan representere andre aksjonærer hvis de har skriftlig fullmakt. Fullmakt kan også sendes styrets formann, kaptein Olaf Holm, Hunsdalen, Rute 2012, 3500 Hønefoss, eller eventuelt redaktør Melsom under avisens adresse.

Styrets medlemmer innkalles til å møte samme dag og sted kl. 11.

Olaf Holm,
styrets formann

grunnlag kan den unnfalende formann i justiskomiteén skrive at «Sokneprest Hedem syntet slett ikke noko mannsnot, tvert om. Han hadde ingen ting «å slå seg

på brystet for?»

Hva har Lars Ramndal «å slå seg på brystet for»? Og hva var det for slags mannsnot han viste da han lot uretten skje?

har på motstandernes side alltid bestridt nasjonalismens selvkritikk. I Rosenbergs siste opptegnelser har den blitt til en vesentlig bestanddel og til en oppskakende tildragelse som den historisk tenkende og den historisk vurderende ikke burde overse!»

For egen regning vil vi gjerne tilføye at nettopp Alfred Rosenbergs syn bør ha krav på oppmerksomhet her i Norge eftersom det jo var Rosenberg vår egen Vidkun Quisling kjente og som var bestemmende for hans syn på forhold og personer i det nasjonalsosialistiske Tyskland.

Vi minnes i den forbindelse en liten hendelse som vel på sitt vis hører med til norsk samtidshistorie. Da Hagelin dukket opp i norsk politikk som troll av en eske i 1940, ble han sett på med stor skepsis av gamle partimedlemmer, og da han trådte frem som en slags «nestfører» vakte det sterk kritikk i disse kretser, hvortil vi selv da hørte. Og da vi vår vane tro ikke la skjul på vår misnøye med denne utvikling, endte det med at vi ble anmodet om å avlegge et besøk hos Einsatzstabs (kontaktorganet mellom det tyske nasjonalsosialistiske parti og NS) nestkommanderende. Han bebreidet meg min holdning likeoverfor Hagelin og spurte om grunnen. Jeg svarte slik jeg dengang så det, at Hagelin ikke representerte et norsk synspunkt, men Rosenbergs. Dertil svarte Hagemann: «Men det er jo Quisling som støtter seg på Rosenberg.» Noe som dengang var meg helt ukjent og som jeg for den saks skyld i likhet med andre NS-folk ikke forstod bakgrunnen for før da saken mot Quisling kom opp og hans partikontakt med Rosenberg også før okkupasjonen ble påvist.

Rosenbergs originaltekst er utgitt av Heinrich Härtle, som også har skrevet den interessante innledning.

Rosenbergs bok, som heter «Grossdeutschland — Traum und Tragödie, Rosenbergs Kritik am Hitlerismus» har nå kommet i nytt opplag etter at det første raskt ble utsolgt. Boken er på 320 sider i stort format og illustrert. Prisen er kr. 48,—. Den kan bestilles gjennom FOLK OG LANDS BOKTJENESTE og leveres fraktfritt mot forskuddsbetaling.

Siegfried

FOR UNGDOMMEN

Red.: Per Borge

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring buset.

Hippiene ble kjeppjaget

De gode borgere av Amsterdam har sett seg lei på de lokale hippigrupper, som ganske åpenlyst og provoserende og til alminnelig avsky, utfolder seg i sin «frigjørt» rundt omkring i parkene i byens sentrum hvor de til dels reker splittet omkring.

Da vedkommende politimester etter flere henvendelser hadde nektet å foreta seg noe som helst, tok opprørte amsterdammere saken i sine egne hender, og gikk løs på de langhårede ynglinger med knortekjeeper og jernstenger. Til sist var hele bydelen ryddet for disse nedgangstidens representanter.

Og politimesteren med det gode demokratiske sinnelaget? Ja, han blir ganske sikkert forfremmet for sin mangel på innsats.

Nu skriver også Johnson bok

Texaneren med seierssmilet, tidligere president av De Forente Stater, Lyndon B.

Johnson, sitter for tiden på sin ranch i Texas, hvor han er ivrig opptatt med å begå sine memoarer, som — hvis vi skal tippe — kommer til å selges i enda flere eksemplarer enn vår egen Gerhardens. Men så er det heller ikke småtterier som skal

HALLGEIR HORDE:

Venstrefronten må få et svar!

At verden siden 1945 i det store og hele har dreiet seg mer og mer mot venstre, vil ikke lenger vettuge mennesker bestride. Som under påvirkning av en popbølge inntrar de hvite folkemassene standpunkter og holdninger som er til direkte skade for dem selv, på kortere eller lengre sikt. De hyller en «utvikling» som har ledet, og som fortsatt leder til oppsmuldring og forsvakelse av de hvite nasjoner.

Under parolen om mer demokrati for alle, går man med blind fanatisme løs på alt som har fortid og konturer. De venstreforvridde har en panisk angst for alt som er preget av form og ide, og anfaller samfunnets

gjennomgå. Det er over 190 bunker med dokumenter og mer enn 20 tusen fotografier som skal veies og vurderes, og til det får Johnson hjelp av 17 assistenter og sekretærer.

Vi kan bare si: Du verden!

—o—

struktur og fasadedetaljer med en orgiastisk ødeleggeslyst som tilsynelatende ikke kjenner noen fornuftige grenser.

Det skyldes intet tilfeldig sammen treff av omstendigheter at vi fremst i denne stormen mot alle kulturskapende faktorer i Europas tusenårige historie finner de såkalte venstreradikale med deres haleheng av ideologiske tomsinger fra samtlige av de andre politiske menigheter som representerer Gud vet ikke hva slags -ismer og «syn» på saker og ting. Like uomgjengelig som et lik i en begravelse, dukker slike folk alltid opp i forfallstider og skvaldrer om «fred»,

(Forts. side 8)

HARTWIG SINGER:

Den totale nasjon?

Europeisk nasjonalisme og åpningen fremover

II.

Pedagogen Rudolf Raasch har behandlet nasjonalbevissthetens funksjon i et samfunn på grunnlag av rundspørringer blant skoleelever. Ut fra dette finner han å kunne slå fast bl. a. følgende: «Et samfunn og en stat er optimalt sikret når man lykkes i å forbinde enkeltmennesket eksistensielt med vedkommende stat og samfunn. En slik individuell forbindelse oppstår derigjennom at den overindividuelle virkeliggjørelse av SELVET (dette som er en så uløselig del av hele den menneskelige eksistens) gjennomføres i det sosiale kollektiv. Hvis stat og samfunn imidlertid ikke har noen adekvat verdi-verden å tilby menneskets overindividuelle streben, blir de form

uten innhold. De er da uten åndelig-sjelelig oppfordringskarakter og berører ikke det menneskelige sinn, m.a.o. kjernen. Det blir deres skjebne å overleve uten mellom- og indremenneskelige røtter. Deres eksistens er stadig truet. De kan falle sammen som korthus ved det minste vindpust. Deres eneste vern er lover, straffeanstalter, politi og soldater eller en høy levestandard. De vest-tyske borgere kan være gode demokrater, de vest-tyske skolene kan oppdra begeistrede demokrater uten at man har oppnådd at disse gode og begeistrede demokrater er beredt til å gi alt for Forbundsrepublikken Tyskland. Demokraten i Forbundsrepublikken kan tvertimot stille seg likegyl-

dig eller rett og slett uvillig til den demokratiske livsform. Den kan for ham bli betydningsløs så lenge staten ikke lykkes i å forbinde ham vesensbetinget med Forbundsrepublikken.

Vår konklusjon må følgelig bli en tvilende uro: VI antar at den optimale sikring av Forbundsrepublikken Tyskland hittil ikke er oppnådd.

Denne Rudolf Raaschs konklusjon fra 1964 er i mellomtiden blitt bekreftet gjennom urotilstandene i 1967/68.

Men hvor finner vi så denne overidé som skal knytte enkeltmennesket til de større enheter? Hva er tilbake av verdier etter den europeiske, nihilistiske krise?

Ett kan vi i alle fall slå fast med en gang: **Nasjonalismen er en psykologisk realitet.**

Når sosiologi og empirisk sosialpsykologi til de grader har påvist nasjonalismen som en konstans, må dens årsaker og menneske-

(Forts. side 8)

KAMPSANGER FRA DENGANG:

16.

Efterfølgende sang var vel ikke av de mest kjente, men den fortjener likevel sin plass i denne serien fordi den viser de nasjonale vyer som lå bakom tilslutningen til NS hos så mange. Teksten også til denne sang er av O. L. Hoff, som var meget produktiv i den første kamptid, dengang han våget å gi uttrykk for stornorske drømmer.

Germanerne i Sagas land

Marsjtakt.

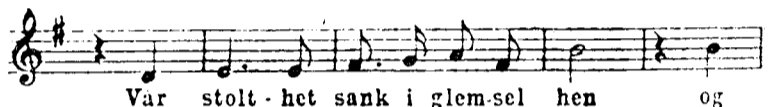
1. Ger-ma-ner-ne i Sa-gas land var

her-sker-folk i Nord Fra Bjar-me-land til

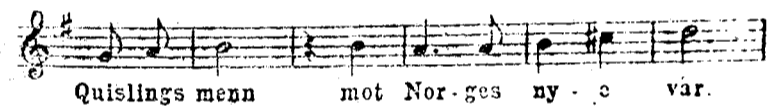
Vin-lands strand på vi-king-ferd de fór.

Var stolt-het sank i glem-sel hen og

trell-doms tran-ge kår. Men nå mar-sje- rer

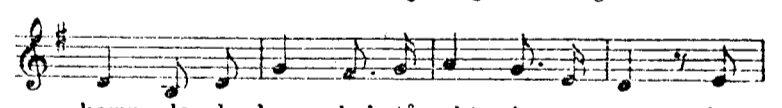
Quislings menn mot Nor-ges ny-e var.

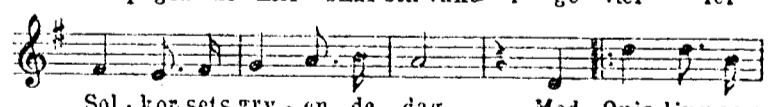
For Riks-hir-den er som et stor-men-de

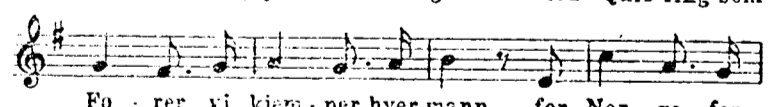
vær som fei-er bort løgn og be-drag. Vår

kamp-gla-de hær skal stå vakt i ge-vær for

Sol-kor sets gry-en-de dag. Med Quis-ling som

Fø- rer vi kjem-per hver mann for Nor-ge, for

fram-ti-dens land Med fram-ti-dens land

2. Hva Norge var skal Norge bli

i folkerang og makt,

når vi har kjempet folket fri

fra trangsynt trellepakt.

Av norrønt blod, på norrøn jord

vi skaper du og jeg

vårt norske livsrom høyt mot nord,

vår saga viser vei.

For Rikshirden er osv.

Okkupasjonstidens likvideringer

ET MØRKLAGT kapitel av norsk samtidshistorie om grove forbrytelser, som THE ESTABLISHMENT har nektet å undersøke i offentlige former — ennsi å søke å bøte på.

EN FORTEGNELSE MED ENKELTHETER

Artikkel 6 OPPFORDRING

Lesere, venner og slektninger av upåtalet myrdede personer bes gi oss alt de kan skaffe av naglefaste opplysninger om dette fæle kapittel av norsk samtidshistorie som hyklerske yrkespolitikere og våre impliserte rettsmyndigheter ikke har turdet røre ved, for å berge sitt eget skinn. Mens man gauler opp om relativt harmløse forhold i andre land, som man ikke har noe med. — Drap og sabotasje av ovennevnte type hadde ingen hjemmel i norsk lov eller rett. Det vet ALLE, men det har ikke vært karrierebefordrende eller sunt for kjøpmannskap eller bestilling å si det høyt. Slike bestilling å si det høyt. Slike flagrante, krenkelser av menneskerettens og straffelovens centrale bud kan ikke erstattes av hule påskudd som «angiveri». «Motstandskampen» rettet seg her i landet praktisk talt ikke mot besettelsesmakten. Men den lovstridige, ugranske og feige myrding av landsmenn som oppdragsgiverne ikke likte, kan ikke passere med henvisning til at anstifterne var høyt på strå. Det verste er dog at man ikke har søkt å mildne eller bøte på ugjerningene overfor de myrdedes etterlatte. —

A.L.

42. Haugland, Harald, 35, Ørje

Likvidert for «angiveri» 20. april 1944. «Anklagen» lød på angiveri og «nazistisk» virksomhet. «Norske Nyheter», LONDON, April 1944.

Saken mot Hauglands morder ble fremmet i mai 1944. Morderen tilsto og fikk dødsdom som ble fullbyrdet etterat benådning var avslått.

Det skrives videre i lokalpressen at mordet ble ut-

ført på en uhyggelig, rå og kynisk måte. Den myrdede var meget avholdt blant sivilbefolkningen, som for det meste stiller seg helt uforstående til udåden. (Smaalenenes Amtstidende, april-mai 1944.)

«Min inderlig kjære mann, vår gode far, min sønn og vår bror, onkel og svoger, politibetjent Harald Haugland falt i kampen for fører og fedreland 35 år gammel. Ørje og Ski 20. april 1944.» (Indre Smaalenenes Avis nr. 46, 25. april 1944.)

43. og 44. Jens Pettersen og Karl Delbek.

Ved et jernbaneattentat ved Lillestrøm ble to menn drept. De dreptes navn var Jens Pettersen og Karl Delbek. Sistnevnte etterlater seg hustru og ni — 9 — barn. Norsk Tidend, LONDON, nr. 97, 2. desember 1944.

45. Grensepolitikonstabel Finn Ludvigsen, 25, Halden.

Etter hva «Smaalenenes Amtstidende» vet å berette er det kommet melding om et nytt mord på en politimann. Politikonstabel Finn Ludvigsen ble i sommer beordret til en grensepolitistasjon lenger nord. Her har han tjenestegjort et par måneder til skjebnen satte en plutselig stopp for hans livsvirksomhet.

Fra feigt bakhold fant en snikmorders kule veg til hans hjerte og stoppet dets slag. Politikonstabel Finn Ludvigsen var født i Aremark 30. april 1919, og han ble således bare vel 25 år gammel. Kilde: Indre Smaalenenes Avis nr. 98, 1. sept. 1944.

«Politikonstabel Finn Lin-nøe Ludvigsen falt på sin post den 25. august. Kamerater i Grensepolitiet.» (Småalenenes Amtstidende nr. 200, Halden onsdag 30. august 1944.)

SVERRE HELLIKSEN:

Økende tvil om landssviksoppgjørets lovlighet

Oppgjøret begynte etter avslutningen av den tyske okkupasjon 8. mai 1945 og fordi Høyesterett var uvitende om at samtidig startet en ny okkupasjon, alliert okkupasjon. For begge okkupasjoner gjaldt Haag-reguleringen Art. 43, der tillegges okkupanten «den lov-mæssige magt», moderert således at okkupanten skal «respektere de love, som gjelder i landet, medmindre der foreligger absolutte hindringer derfor.»

Høyesterett holdt et møte 14. mai 1945, referat inntatt i Rettstidende 1945, s. 1—10, som ny sideinndeling etter de først inntatte 64 sidene. Da begynte nemlig en ny vurdering av rettslivet i Norge! Til da hadde norsk lov gjeldt ifølge Art. 43 og okkupasjonen. Både norske dommere og okkupantens domstoler dømte etter norsk lov. På side 5, ny inndeling, anføres imidlertid: «Fra onsdag i forrige uke er Norge atter igjen et fritt, selvstendig og uavhengig rike. Det er ikke lenger noen tysk Reichskommissar som kan gi oss ordrer. Norges Høyesterett kan atter gjøre sin gjerning i samsvar med Grunnloven og norsk lovgivning», og «Høyesterett tar derfor idag opp igjen sin virksomhet». De ansatte seg selv igjen etter 4½ års avskjed!

Hadde Norge vært fritt 8. mai 1945 så måtte Grunnlov og lov ha gjeldt. Men Norge vedble okkupert og Art. 43 var gjeldende også under alliert okkupasjon likesåvel som under den forutgående tyske okkupasjon. Allikevel innførte Høyesterett eksile («landflyktige») provisoriske anordninger i direkte strid med Grunnlovens § 17, som forbyr anordning å forandre eller oppheve «Konstitutionen og de af Stortinget givne Love». Konstitusjonen betyr maktfordelingen: den utøvende, lovgivende og dømmende hver for seg tillagt h.k.h. Kongen, Stortinget og Domstolene. Grl. § 17 kunne bare forandres som fastsatt i Grl. § 112, og det var ikke gjort.

46. Bråthen, Arnes.

«Østfold Bygdeblad», nr. 101, 31. august 1942: «En mann ved navn Bråthen ble i mars 1942 snikmyrdet på Arnes. (Også her ble morderen knepet, dømt til døden og skutt). «Morderens navn var Reidar Kristoffersen. Han drepte Bråthen med nakkeskudd, på ordre fra «Osvald». Mordet ble motivert med at B. var «angiver». (Fortsettes)

Advokat Sverre Helliksen, vår mangeårige medkjemper for sannhet og rett i dette forhyklede land, fylte 85 år 22. januar sistleden. Alle som kjenner Helliksen, og det er mange både i og utenfor våre rekker, vet at han er så utrolig vital og engasjert i striden om Norge som rettsstat at det nesten ikke går an. Han doserer både norsk rett og folkerett for de utrolig mange svikerne og svikterne i våre domstoler og holder på det vis liv i vår juridiske andedam. Og da Helliksen vel kan mere om folkerett enn hele vårt rettsvesen tilsammen, er det ikke så greit for dommerne når han som en ond ånd svever gjennom rettssalene. De kan iallfall etter et av advokat Helliksens hyppige besøk ikke påberope seg at de ikke visste bedre når det trækker lov og rett under de juridiske plattfotter. Helliksen er still going både on og strong, så dette er ikke ment som noen avsluttende vurdering av hans innsats gjennom et langt liv. Isteden gir vi ham selv ordet i denne artikkelen.

Heller ikke Art. 43 kunne forandres eller oppheves som vedtatt av Norge i Haag 2. sept. 1910 og inntatt i Norsk Lovtidende 1910 s. 436, noten. Med formål: «ønsket om at utvide rettsens herredømme og styrke den internationale retsfølelse». Og Høyesterett dyrket i møtet 14. mai 1945 særlig grundig Art. 43, fordi det var en tvist derom med okkupanten som var årsak til at Høyesterett selv oppsatt sine stillinger som dommere 21. desember 1940.

Twisten gjaldt et enkeltstående tilfelle. Ellers viste den tyske okkupanten respekt for norsk lov og den nye okkupanten var mer opptatt av å sende de alliertes krigsfanger til sine hjemsteder i henhold til Haag-reglene Art. 4, hvorefter «De skal behandles med menneskevennlighet» og «Krigsfanger er i den fiendtlige regjerings makt, ikke i de personers eller avdelingens, som har tatt dem tilfange» (Lovt. 1910, s. 487). Den nye rettskultur i Norge ble imidlertid innledet ved dødsdom over den 21 år gamle Reidar Haaland, som var alliert krigsfange, og da han var legalt ansatt i poli-

tiet av tysk okkupant hørte bedømmelsen av hans virker under tysk domstol. Dødsdommen ble godtatt av Eidsivating Lagmannsrett 12. juli 1945 uten norsk jury, som etter straffeprosesslovens § 306 alene avgjør det viktigste, nemlig skyldspørsmålet, ved 10 medlemmers lagrett. Den lovbestemmelsen var forandret ved anordning fra London, men ugyldig ifølge Grl. § 17. Dessuten vedtok Kongen og regjeringen i London Alliertavtalene 16. mai 1944 «om siviladministrasjon og jurisdiksjon i norske områder befriet ved en alliert ekspedisjonsstyrke», som i pkt. 4 og 5 krever gjenoppsettelse av «de kompetente norske myndigheter i samsvar med norsk lov.» Det var legalt pålegg. Også i samsvar med Haag-Art. 43. Og det ble godtatt og var følgelig kjent av eksil-Norge.

Kongen visste at en kontrakt må overholdes og pekte på okkupasjonsplikter i sin advarselstale fra London 26. august 1940, da han krevet «ro og orden» og priste det av Høyesterett 15. april 1940 opprettede Administrasjonsrådet for Norge som «fortjent av fedrelandet» ved «å stå som mellomledd mellom de nåværende makthavere og befolkningen i Norge. Eksil-regjeringen handlet i strid med dette.

I statsråd 3. juli 1940 utgas således anordning om Norges beboeres krigsplikter ved forbudte lovendringer «under den nåværende krigstilstand». 13. sept. 1940 svarte regjeringen påny — etter Kongens kritikk 26. august 1940 — med anordning om lovforandring «Så lenge Norge er i krig». Da begynte sabotasjer og snikmord på landsmenn, medlemmer av minoriteten, de som arbeidet og kjempet lojalt så lenge krigen varte, men gikk over til «ro og orden» fordi avisene skrev at krigen var slutt og på grunn av Kongens tale 26. aug. 1940.

Professor Jon Skeie hevdet da også at straffeanordningene fra London var ulovlige. Likeså skrev professor Frede Castberg i «Norge under Okkupasjonen» s. 49, at regjeringen ikke kunne binde innbyggerne i det besatte område. Begges utsagn kom før Haalanddommen. Allikevel ble den godtatt ved Høyesteretts kjennelse 9. august 1945.

Kong Haakon holdt en ny tale 24. desember 1940 da han forsto at virkningene av talen 26. august 1940 ble opphevet ved regjeringens (Forts. side 7)

Britisk realpolitikk:

(forts. fra side 1)

de allierte. Iallfall kunne vi ikke gi noen direkte hjelp til finnene. Hvis et russisk angrep på Finland ble fulgt med invasjon i Sverige og okkupasjon av de svenske malmfelter eller endog Narvik havn, ville det ikke bli noen materiell endring i den militære situasjon mellom de allierte og Tyskland, men vi kunne ikke være sikre på at Narvik ville bli grensen for den russiske fremtrenten. Tyskerne ville rimeligvis ikke godta komplett dominering av Skandinavia ved Sovjetsamveldet og kunne tenkes å invadere de skandinaviske land fra syd hvis Russland invaderte dem fra nord. Skjønt disse bevegelser ville være farlige for oss, måtte en avgjørelse om krig mot Sovjetsamveldet ta med i beregningen videre perspektiver. Vi ville komme til å møte øket ubåtvirksomhet, og russisk-tysk økonomisk samarbeide ville minske virkningen av den allierte blokade —

Så sent som 1. november var krigskabinettets syn at vi ikke burde oppmuntre finnene til å motsette seg rimelige krav fra Sovjetsamveldet, men at vi ikke kunne presse dem til å gi etter i saker de fant vitale for deres nasjonale uavhengighet. Foreign Office var mindre tilbøyelig til å mene at en øket russisk styrke i Baltikum indirekte ville være til vår fordel, men det var alminnelig enighet om at vår politikk likeoverfor Sovjetsamveldet skulle være så imøtekommende som mulig.»

R.H.: Slik ble finnene overlatt til å steke i sitt eget fett, svenskene og nordmennene til å bli oversvømmet av russerne (og sannsynligvis også av tyskerne) bare britene slapp å kjempe samtidig mot Stalin og Hitler i nord. Overensstemmende hermed måtte russerne blidgjøres på bekostning av Finland, Sverige og Norge i Britannias «egen interesse». Så meget var det i «å forsvare de små nasjoners rettigheter»!

Woodward: «Lord Halifax (utenriksminister) sa (til Maisky 27. november) at han ikke ville kommentere verdien av de motstridende russiske og finske påstander, men at hvis striden utviklet seg til krig, ville det være meget vanskelig for His Majesty's Government å bedre anglo-russiske forbindelser ved hjelp av en handelsavtale — Det russiske angrep på Finland (30. november) ødela sjansen til en

øyeblikkelig bedring av anglo-russiske forbindelser. Britisk offentlig mening var i overveldende grad på finsk side.» (Sidene 40—42).

R.H.: Det var således britisk offentlig mening — ikke britiske politikmakere — som frembragte en halvhjertet britisk fordømmelse av den russiske invasjon i Finland og den like halvhjertede britiske deltagelse i eksklusjonen av Sovjetsamveldet fra Nasjonenes Forbund 14. desember.

Woodward: «Til å begynne med diskuterte ikke krigskabinettet den mulige strategiske sammenheng mellom kontrollen over de svenske malmfelter og intervensjon på vegne av finnene mot Russland. Eftersom de imidlertid overveiet måter å stanse Narvik-trafikken til Tyskland, og også måter å sende hjelp til Finland, så måtte det større prosjekt med å avskjære hele den tyske malmtilførsel fra Sverige dukke frem av seg selv.» (Side 43)

R.H.: 5. desember var det klart at Sverige neppe ville gå til krig på vegne av Finland og norsk deltagelse var like usannsynlig. Dessuten forhandlet Britannia om å chartre norske handelsskip og å undertegne en handelsavtale med Sverige. Så det var ikke før 19. desember at the Allied Supreme War Council møttes i Paris spesielt for å drøfte det skandinaviske problem.

Woodward: «Fra dette tidspunkt (22. desember) ble de to planer sammenfiltret, og gjennomføringen av den mindre plan (å avskjære malmtrafikken fra Narvik) ble vanskeliggjort og forsinket på grunn av overveielser med hensyn til den større plan (å hjelpe finnene og oppnå kontroll over de svenske malmfelter på veien) — Den større plan var et langt vanskeligere foretagende fra hvilket det ville være umulig å trekke seg tilbake uten å innrømme et hovednederlag. Polens skjebne kan ha vært en advarsel til den britiske regjering om risikoen ved å påta seg politiske forpliktelser innbefattet løfter om militær hjelp uten først meget omhyggelig å kalkulere i hvilken utstrekning disse løfter kunne oppfylles.

Demarchen til de skandinaviske regjeringer var ikke et virkelig engasjement, men den innebar likevel et løfte om å overveie militær hjelp, og visselig var grunnen for henvendelsen, spesielt fra fransk side, å sikre samtykke fra Norge og Sverige til

forholdsregler som med sikkerhet ville innvikle disse land i krig — Lord Halifax meddelte tilbudet om hjelp til den norske og den svenske minister i London om kvelden 27. desember.»

I identiske kommunikéer til Norge og Sverige sa His Majesty's Government blant annet: «HMG og den franske regjering er visselig overbevist om at Finlands skjebne under ingen omstendighet kan være en sak av underordnet betydning for den norske regjering, i betraktning av truselen mot hele det nordlige Skandinavia som betvingelsen av Finland ville innebære — De ønsker derfor å forsikre den svenske og den norske regjering om at bevarelsen av integriteten og uavhengigheten til Sverige og Norge, ikke i mindre grad enn Finlands uavhengighet, etter deres syn er et viktig element i Europas sikkerhet. De er derfor rede til å overveie under hvilke omstendigheter og i hvilke form en forsikring i praksis kan gis Sverige og Norge om fransk-britisk hjelp mot de mulige konsekvenser for disse to land av å gi slik direkte eller indirekte assistanse som de kan make til Finland.»

Sverige svarte at opprettholdelsen av deres egen nøytralitet best ville tjene finske såvelsom alminnelige europeiske interesser. Norge svarte at man var takknemlig for den anglo-franske forsikring med hensyn til «bevarelsen av Norges integritet og uavhengighet», men ønsket for tiden ikke å få dette «mere presist definert.» (15. januar 1940).

I januar antydte allerede svenske og norske aviser at de allierte mente det ville være en fordel for dem å skape en ny skandinavisk front.

«Med hensyn til Narvikspørsmålet», fortsetter Woodward, «ønsket Mr. Churchill øyeblikkelig aksjon. Han håpet at denne aksjon ville fremprovosere et tysk mottrekk mot Skandinavia. Han var rede til å gå foran med en nordlig ekspedisjon selv mot skandinavisk motstand —

Krigskabinettet overveiet disse rapporter (fra the Chiefs of Staff om den større operasjon) 2. januar — Hvis planen ble valgt, ville Skandinavia en tid bli hovedsentret for operasjoner.»

Krigskabinettet oppsummerer pro og kontra i disse hitlerske vendinger: «Spørsmålet var om tapet av de svenske jernmalmsforsynin-

ger ville frembringe et tysk sammenbrudd hurtig nok for oss. De operasjoner vi ville måtte foreta i Syd-Sverige ville ikke være ønskelig sett fra et militært synspunkt, men det var prisen for svensk samarbeide. Eftersom svensk og norsk samarbeide var avgjørende, kunne ikke the Committee anbefale den mindre operasjon, dvs. å stanse Narvik-trafikken hvis vi hadde til hensikt å utføre den større plan. Aksjon mot Narvik-trafikken kunne gjøre Norge fiendtlig innstillet, og muligens Sverige, og gi tyskerne et påskudd til krav overfor det ene eller begge landene. Tyskerne kunne kreve av Norge under trussel om luftbombardement eller invasjon at det skulle gi dem baser fra hvilke de kunne operere mot Storbritannia. Norge ville da be om hjelp. Vi ville måtte si at vi ikke kunne gjøre noe før i mars. Norge og Sverige kunne da godta de tyske krav i håpet om at de iallfall ville bli beskyttet mot Russland —

«Ennvidere kunne en tysk invasjon i Norge bringe Sverige over på tysk side. Mr. Churchill mente at vi da kunne okkupere de svenske malmfelter uten hensyn til Norges og Sveriges holdning, men det militære syn var at en ekspedisjon til Skandinavia mot innbyggernes ønske ville bli 'en meget hasardiøs affære'. Mr. Churchill ønsket øyeblikkelig aksjon mot Narvik-trafikken, og foreslo at the Chiefs of Staff overveiet påny den mulige virkning for oss av en tysk okkupasjon av baser i Syd-Norge og også så hva som kunne gjøres for å mildne eller hindre disse ufordelaktige omstendigheter under forutsetning av at vi straks aksjonerte mot Narvik-trafikken. Krigskabinettet var enig i dette forslag.»

Neste dag (2.1. 1940, konkluderte premierminister Chamberlain «at hvis den tyske okkupasjon ikke gikk ut over Kristiansand og Oslo, ville de militære konsekvenser bli mindre ugunstige. Tyskerne ville ikke kunne bruke flyplasser eller ubåtbaser på vestkysten.» Det ble pekt på at om sommeren ville fly fra Kristiansand og Oslo kunne true vår skipsfart.

Woodward tilføyer:

«Krigskabinettet overveiet da hvorvidt tyskerne kunne komme til å okkupere de sydnorske havner i ethvert tilfelle (dvs. uten hensyn til alliert aksjon mot Narvik-trafikken), eftersom vi ikke kunne hindre dem i å gjøre så — Hovedoverveielser var virkningen av å stanse Narvik-trafikken på gjennomføringen av hovedprosjektet. Skjønt aksjon mot

denne trafikk ville skape tysk oppmerksomhet når det gjaldt hele spørsmålet om svensk malm, ville ikke tyskerne bedre sin stilling ved å gå til krig med Sverige eller ved å okkupere baser i Sør-Norge. Mr. Churchill mente nå at tyskerne ikke ville invadere Sør-Norge som gjengjeld for stoppen av Narvik-trafikken, skjønt han ville bli glad om de gjorde det —

Premierministeren trakk som konklusjon av rapporten fra the Chiefs of Staff at vi ville være istand til å komme Tyskland i forkjøpet med okkupasjonen av de vestlige havner i Norge — Han mente vi skulle meddele nordmennene at vi hadde til hensikt å gjøre dette, og avvente deres svar før vi traff en endelig beslutning. Hvis vi bestemte oss for å stanse Narvik-trafikken, skulle vi holde klar de nødvendige styrker til okkupasjon av Bergen og Stavanger. Krigskabinettet godtok tilslutt denne plan, med tilføyelse av Trondheim til de to norske havner det kunne bli nødvendig å okkupere.»

Kommentar: Megetsigende er det at nordmennene ble ventet å se gjennom fingrene med den allierte invasjon, mens svenskene bare ble informert «som en høfelighets sak».

Imidlertid var reaksjonen fra de skandinaviske regjeringer på hjelpe-meddelelsen «uventet kraftig». Erik Colban, norsk minister i London sa: «Hvis britiske skip nå løper inn i norske farvann for å undersøke og om-dirigere skip, vil tyskerne ikke forbli passive, og resultatet ville bli slutten på norsk nøytralitet.» Lord Halifax «kunne ikke innse hvorfor vår aksjon skulle bringe Norge inn i krigen,» og han «forutsatte at den norske regjering protesterte likeoverfor den tyske regjering mot krenkelsen av norske farvann av tyske ubåter. Skjønt de (nordmennene) ville sannsynligvis finne det nødvendig å protestere likeoverfor HMG, ville de ikke derfor bli bragt inn i krigen.»

Slik gikk britene så tidlig som i januar 1940 ut fra at norsk nøytralitet var en bløff som bare ville bli opprettholdt med ord — ikke handling — og at allierte invasionsplaner mot Skandinavia derfor kunne trekkes opp ustraffet. (Slik det hele utviklet seg viste det britiske syn seg å være korrekt.)

9. januar hadde britene imidlertid bevis for at tyskerne også kunne være iferd med å planlegge en slik invasjon. Halifax meddelte da krigskabinettet at hvis de (tyskerne) gikk til en slik aksjon «ville det være det

beste som kunne skje fra vårt synspunkt, ettersom vi ville unngå å utsette oss for ubehaget ved å være den første til å gripe til drastiske forholdsregler i Skandinavia, og vi ville også unngå risikoen for å tape norsk goodwill. Foreign Offices syn var at hvis vi hadde til hensikt å gjennomføre vår større plan mot malmfeltene burde vi unngå å skape en følelse av bitterhet i Skandinavia.»

R.H.: Machiavellis skygger! Så ble invasjonspilene utsatt til 9. januar. Men Churchill var utålmodig. Han sa:

Vi har diskutert spørsmålet i 6 uker. Vi burde gå til marineaksjon straks og avvente resultatene. Det er høyst tvilsomt hvorvidt vår aksjon vil fremkalle en tysk invasjon i Sør-Norge og under enhver omstendighet ville en slik invasjon bli til generell fordel for oss. Vi burde ikke tillate nøytrale å binde våre hender mens vi kjemper for å forsvare deres frihet.»

18. januar summerte Halifax opp saken når det gjaldt den foreslåtte aksjon mot Narvik og sa at hvis den norske regjering protesterer mot den, hadde vi de sterkeste grunner til å be dem om å avhjelpe situasjonen. «Mr. Colban innrømmet at det egentlige spørsmål for Norge ikke var et juridisk, men i hvilken utstrekning Norge kunne ventes å gå på kompromiss med den nøytrale stilling som landet bare stolte på for å unngå å bli innblandet i krigen. Lord Halifax var enig i at spørsmålet ikke var et juridisk — Lord Halifax gjentok de samme argumenter overfor M. Prytz (svensk minister) — Den svenske regjering hadde ikke akseptert vårt tilbud og viste nå tegn til å gå tilbake på sitt tilsagn om å tillate passasje av frivillige fra Storbritannia til Finland — Det var på tide at de nøytrale regjeringer konsentrerte seg om å overveie de beste måter å hjelpe på heller enn å hindre en sak som de ikke kunne ønske skulle lide nederlag.» (Woodward sidene 69—70).

R.H.: I hvilket tilfelle de nøytrale ville ha opphørt å være nøytrale og Tyskland ville ha all undskyldning for å angripe dem!

Imidlertid gikk Sverige (23. januar 1940) og Norge (25. januar 1940) med på å la frivillige i sivil passere i små grupper.

26. januar hadde Foreign Office det syn at hvis finnene holdt ut vinteren gjennom ville tyskerne intervernere til våren fordi de ville ønske å ha styrker disponib-

le for å hindre at malmfeltene skulle falle i russiske hender — og enda mere påtrengende nødvendig — å hindre de allierte fra å sende en ekspedisjonsstyrke for å redde Finland — Ennvidere «måtte vi være klar over sammenhengen mellom assistanse til Finland og kontrollen over malmfeltene. Vi kunne imidlertid ikke få kontroll over malmfeltene uten ihvertfall stilltiende samtykke av den norske og den svenske regjering.

Woodward: «29. januar overveiet krigskabinetet den utvidede versjon av rapporten fra the Chiefs of Staff — under titlen 'Intervention in Scandinavia' — en styrke til Narvik for okkupasjon av malmfeltene — en annen styrke til å samarbeide i forsvaret av Sør-Sverige, og mindre avdelinger for okkupasjon av Trondheim, Bergen og Stavanger — opp til 40 eskorte-torpedojagere, en anglo-fransk styrke på 100 000 mann — en spesiell rapport fra the Chiefs of Staff om hjelp til Finland beskjeftiget seg nesten utelukkende med det franske prosjekt om en ekspedisjon til Petsamo — I den hensikt å nå Østersjøhavnen Luleå før isen brøt opp i slutten av april måtte ekspedisjonen nå Narvik 20. mars, svenskene ville trenge vår hjelp samtidig i Sør-Sverige. The Chiefs of Staff gikk inn for operasjonen fordi den ville gi oss vår første og beste sjanse til å vriste initiativet fra tyskerne' —» (s. 76)

Britene forklarte sin avgjørelse for the Supreme War Council i Paris 5. februar. Chamberlain forklarte at ekspedisjonen til Narvik ville kreve skandinavisk samtykke og måtte foretas «utadtil for å hjelpe finne.» Styrken ville måtte bli «betydelig og måtte bestå av regulære divisjoner, skjont de ville gå for å være 'frivillige'. Russland behøvet derfor ikke å erklære krig mot de allierte hvis det ikke ønsket å gjøre det.»

Slik ble den britiske plan godtatt: den «større plan». (Fortsettes)

ANNELIESE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.
Telefon 33 49 00

Økende tvil — —

(Forts. fra side 5)

anordning om krigsplikter 13. sept. 1940 i strid med kongens egen påpeken av okkupasjonsplikter. Bl. a. uttalte Kongen 24. des. 1940: «Det som kanskje smerter meg mest av alt, er den uvæpnede borgerkrig som nå pågår hjemme i Norge.» Disse Kongens 2 taler er utgitt i 1947, s. 38 og 40, av Sommerfeldt med Kongens godkjennelse. Side 41 maner Kongen til «samholdet mellom alle norske» og sier «Jeg inneslutter i mine bønner og i mine juleønsker hele det norske folk». På bakgrunn av disse Kongens faktiske protester mot anordningene 3. juli og 13. sept. 1940, må det i statsrådsprotokollen, ført av Terje Wold som eksil Justisminister, foreligge enten slurv eller mystikk, da Kongen er protokollert som enig og møtende. Likeså ved de fleste anordninger i ca. 5 år, bl. a. 3. okt. 1941, da den i straffeloven ukjente dødsstraff ble innført og i militær straffelov betingelsene opphevet i § 14 for dødsstraff, som var «bare i Krigstid» og fullbyrdet «før Krigens Ophør».

Alle anordninger var jo imidlertid som anført ugyldige ifølge Grl. § 17, Alliertavtalene og Art. 43 og Art. 50 (Lovt. 1910 s. 501) fordi «fællesstraf — pengestraf eller anden straf» — er forbudt i et okkupert land. Og Art. 50 var ikke legalt forandret. Sådanne kollektiv straff ble av de alliertes domstoler i Nürnberg 1945 betegnet som «rettsstridige og umenneskelige». Ved opphør av tysk okkupasjon av britiske kanaler 1945 ble beboernes samarbeide med tyskerne møtt med «official glorification» (offisiell anerkjennelse). Jfr. Ralph Hewins «Quisling Prophet without Honour» (1965) sidene 362—363. Legal internasjonal praksis.

Anordningene var dessuten ugyldige som begrunnet med «den nåværende krigstilstand» 3. juli og 26. juli 1940, og senere ved grunnelsen 13. sept. 1940: «Så lenge Norge er i krig». Det foreligger da tilsynelatende uvitenhet om Haag-overenskomsten nr. III, Art. 1, som sier at fiendtligheter ikke skal begynne uten et forutgående utvetydig varsel, som skal ha form enten av en krigserklæring, led-saget av grunde, eller av et ultimatum med betinget krigserklæring». Proklamasjonen «Til det norske folk» var ikke slikt varsel og ble utsendt fra Tromsø 9. juni 1940, etter at både norsk og tysk overkommando hadde «innstillet fiendt-

I brennpunktet — —

(Forts. fra side 2)

Og denne strid, som har hatt så mange underlige bivirkninger, har vel nå avslørt for storparten av folket hva det er for slags meningsløs regjering vi har. For den politiske strid som nå pågår for åpen scene den raser mellom regjeringspartiene innbyrdes, mens Arbeiderpartiet stort sett sitter musestille for ikke å risikere å måtte overta det politiske kursbo. Så opplever en da at Høyre angriper Senterpartiet, delvis støttet av Venstre, den fellesparlamentariske fører, venstremannen Seip, angriper Industri-departementets Høyresjef. Og alle sammen gir ved passende høve spark til Kristelig folkeparti (les Bondenvik) fordi det iallfall på visse punkter forsøker å demme opp for tidens moralske og kulturelle oppløsning, den som Høyre og spesielt Dagbladfløyen i Venstre faktisk fremmer.

Det hele virvar kommer naturligvis av at de politiske skillelinjer i vår tid ikke lenger går der de gikk i gamle dager — uten at partipolitikkerne, som jo lever av den gamle politiske strid, er villige til å innrømme det. Skillet går som alle kan se ikke lenger mellom sosialistisk og borgerlig, for intet politisk parti i dette land med regjeringsmakt har drevet en mere konsekvent sosialistisk politikk enn «den borgerlige» samlingsregjering, iallfall målt etter førkrigsmålestokk. Skillet går idag mellom nasjonal og internasjonal og derfor oppstår det da også pussige politiske kombinasjoner. For ikke alle som fører internasjonalismen i munnen er i virkeligheten internasjonalister i sine hjarter og i praktisk politikk. Og omvendt.

Her har striden omkring E.E.C. avslørt meget. Først og fremst det mange for lengst har oppdaget, at dagens Høyre med den skjebnesvangre hambroske slagside er det minst nasjonale parti i Norge. De velgerne som fremdeles viser troskap mot en slik vanskaping kan enten intet begripe eller de er i virkeligheten hardkokte internasjonalister som er villig til å ofre vitale norske interesser, ja til og med hele Norge i vanlig betydning, på profittens alter.

Nyanser av samme innstil-

lighetene», Norge 7. juni -40 ved ordre fra Kong Haakon til Ruge, og Tyskland 9. juni 1940 ved telegram fra tysk overkommando i Norge, von Falkenhorst.

(Fortsettes)

ling finner man også, først og fremst i Venstre, og når det gjelder Senterpartiet så later dets motstand mot E.E.C. til å bygge utelukkende på snevre økonomiske betraktninger, mens det jo åpenbart er nasjonale verdier som i første rekke er truet.

På den annen side ser man det merkelige at jo lenger ut en kommer på den politiske venstrefløy, jo sterkere blir motstanden mot E.E.C.-internasjonalismen. Naturligvis er det slik at lederne vel lar sitt standpunkt dirigere av dette at Sovjetsamveldet av andre grunner er motstandere av den europeiske internasjonalisme, og de ville vel være de første til å rope hurra for et sovjetinspirert «fellesmarked». Vi tenker da heller ikke på dem når vi antyder nasjonale motiver som en ubevisst bakgrunn hos de mange unge som har sluttet opp om SUF og lignende kommunistiske organisasjoner.

Rent bortsett fra at striden omkring E.E.C. har avslørt disse nye politiske perspektiver, så har den såkalte borgerlige regjering også hatt en usedvanlig ulykkelig hånd i den praktiske politikk. Vi tenker på bedraget med merverdiavgiften, den som ble innført etter påtrykk fra Høyre for å bane veien for utsettelsen i Fellesmarkedet, og som man sukret med løfter om skatteinnsparinger slik at alle skulle tjene på det! Idag er det avslørt for alle hva det lå i løftene, og at det hele, slik FOLK OG LAND også anførte dengang, bare var en ny omdreining av skatteskruren. For å være sikre på å støte fra seg alle tidligere velgere, øket man samtidig den vanvittige «utviklingshjelpen», som går til opprustning av negerstatene slik at de mere effektivt kan undertrykke andre stammer, med 1/2 %, folketrygdpremiene med 1/2 % og overførte så en sterkt øket syketrygdpremie til skattsedlen. Tåpeligere kunne det vel ikke gjøres!

Resultatet er like sikkert som amen i kjerka: ny gallupbunnrekord for «de borgerlige» sosialister. Det er ikke engang nødvendig lenger å avholde stortingsvalg for å konstatere at det er forbi med Pernilles korte frøkenstand.

Så kan man da med god grunn spørre om når vi skal få mere meningsfylte politiske skillelinjer i dette land. Når kommer et virkelig nasjonalt parti på tvers av de gamle foreldede skillelinjer?

Politikus

For ungdommen

(Forts. fra side 4)

(Den totale —)

hetchistoriske opphav kunne bli klarlagt gjennom antropologi og adferdsforskning (også blant dyr). For ved siden av seksualiteten (og uavhengig av denne) former fremfor alt driften til rangordning og dominans på den ene side og territorialinstinkt på den annen; dyriske så vel som menneskelige samfunn, ja, de er deres faste kjennemerke. Først gjennom disse vitenskapelige kjennsgjæringer får nasjonalismen sin egentlige klarhet, og — det er vi oss bevisst — sin problematikk.

Så fiksert som nasjonalismen er imidlertid ikke målet for denne menneskelige integrasjonsstreben. «Nasjon» kommer av «natus» som betyr født, erhvervet ved fødsel, av naturen artsgitt. Men hva er — utover familien — livsenheten(e) som mennesket blir født inn i? Staten? Språkfelleskapet? Kulturfelleskapet? Folkefelleskapet? En territorial enhet? Alle disse enheter er enkeltvis politisk intet. De blir til nasjon først gjennom nasjonalismen, gjennom viljen. I går en nordvestdel av TYSKLAND — idag nasjonen Nederland. I går en mangfoldighet av sproglig/kulturelt ulike folk — idag nasjonen Sveits. I går et med makt fra Tyskland utskilt Østerrike — og i morgen? Et europeisk konglomerat av mistroiske og hverandre bekjempende folk idag — og i morgen et politisk viljefelleskap, nasjonen Europa? Nasjonene er historisk relative, ingen konstanter. De har spaltet seg, sluttet seg sammen, utvidet seg, oppgitt seg selv, og til og med holdt seg i live gjennom årtusener lang Diaspora. Også angivelig fikserte «nasjonalkarakterer» virker kritisk betraktet tvilsomme. Vi kan ikke holde fast ved dem som uforanderlige, determinerte eller determinerbare faktorer.

Men vi går videre enn den venstreintellektuelle, som slutter når han har nådd dette punkt, vi tar nasjonalismen for oss som konstant del av virkeligheten. Den lar seg ikke diskutere vekk og den lar seg ikke operere ut av følelseslivet, men kan nok erstattes. Men vanligvis er vel ikke de venstredikale klar over sin egen erstatningsemosjon (f. eks. solidaritet med Ho Tsch Minh). Den nasjonalistiske intellektuelle adskiller seg ikke fra de venstreorienterte ved at han lever uten emosjoner, men at han kjenner sin emosjon, og i det minste har vilje til å analysere den. (Eller

NATURLIGVIS

FN's gule generalsekretær vil ikke mere og drakampen om hans etterfølger har begynt. En av kandidatene — antagelig først og fremst støttet av det Sovjetsamveldet som skal drive slik jødeforfølgelse — er den jødisk

fødte finne Max Jakobson. Den norske regjering har da også øyeblikkelig sendt ut melding om at den støtter hans kandidatur. Den annen hovedkandidat later til å være en etioper, fra Juda Løves land altså. Eftersom han kommer fra det land som så

brutalt og blodig undertrykker befolkningen i Eritrea, burde han vel også ha gode sjanser i FN når man tenker på denne organisasjons innsats bl. a. i Kongo i sin tid.

*

DET FØRSTE RIKE

18. januar sistleden var det 100 år siden det første tyske rike ble opprettet i og med at kong Wilhelm av Preussen ble utropt til tysk keiser i Versailles utenfor Paris. Det er en sørgelig rest av fordums storhet dagens Fjerde Rike representerer, Brandts ulykksalige Vest-Tyskland. Likevel har det ladt lage en minnemynt, og karakteristisk nok med bildet av Riksdagsbygningen i det Berlin som ligger hinsides jernteppet. Hvor forøvrig alle restene av Preussen ligger.

*

DET SPANIA

som den franske ministerpresident så varmt anbefaler til opptagelse i det E.E.C. som det unasjonale Norge beiler til, «fordi tyngdepunktet i det forente Europa med Spania som medlem vil komme på et mere passende sted», er en torn i øyet på spesielt Dagbladet, som nylig bragte en skrekkartikkel om forholdene i spanske fengsler, slik arresterte turister så det. Spesielt da en svensk en som vel er vant til de svenske «fengsler», som står i klasse med et vanlig norsk turisthotell. Hør her: «I en celle på ikke mer enn åtte kvadratmeter staves ofte fire personer sammen. Det er ingen senger i cella, så fangene må sove på gulvet». Slikt noe går da ikke an! La undertegnede beskrive forholdet på Åkebergveien i Oslo slik han selv opplevet det i 1945: På en celle på ikke mere enn ca. åtte kvadratmeter ble vi stuvet sammen fem personer. Det var bare en sengebrisk i cella, men den kunne jo ikke brukes eftersom det var fem av oss. Så vi måtte sove på gulvet. Dagbladet beretter videre: «De naturlige behov — både de store og de små, må besørages i et hull i det ene hjørnet av den lille cella.» På Åkebergveien var det mere luk-

suriøst naturligvis: De naturlige behov — både de store og de små — måtte besørages på et vannklosett i det ene hjørne, men da vi var fem mann og dessuten ikke fikk nærme oss hverken dør eller vindu (det ble skutt mot dem som viste seg) måtte behovene besørages i umiddelbar nærhet av samtlige. Selv satt vi på denne celle i tre uker, men da vi ble flyttet til Ilebu satt det fremdeles fire mann igjen. Men er det ikke ilde i Spania da De?

*

I KONG DAVIDS FOTSPOR

I Haifa knep politiet en kikker som smugtittet på piker som kledde av seg — akkurat som om det skulle være nødvendig idag! Det er vel imidlertid kanskje andre forhold i Israel enn hos «hedningene» og mannen havnet derfor i retten. Imidlertid hevdet han der at han bare hadde fulgt kong Davids eksempel. Ifølge Gamme Testamentet ble han som kjent forelsket i Urias' hustru Batseba da han smugtittet på at hun badet naken på et hustak i det gamle Jerusalem. Dette førte til det ønskede resultat for Davids etterfølger. Han ble frikjent.

*

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Collets gate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær.

Møtetid kl. 19.15

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementpriser:
Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 30,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND

vil man påstå at opphisselse til fordel for Mao, Lumumba eller Che Guevara er emosjonsfri?)

Som et selvfølgelig trekk ved moderne nasjonalisme lar seg altså formulere: Nasjonalisme er den politiske holdning som primært orienterer seg mot nasjonen.

Det forblir likevel uklart hva dagens og morgendagens nasjonalisme (eller lignende integrasjonsideologier) kan orientere seg mot. Etter spørsmålet om nasjonalisme må derfor følge: **Spørsmålet etter natio eller dens tilsvarenhet.**

(Forts.)

(Venstrefronten .)

(Forts. fra side 4)

«nestekjærlighet», «menneskelighet» osv. og om hvordan de søker «nye verdier». Overallt kan man treffe på dem — som skitne hippier i slumkvarterene, hvor de tygger hasj og eller praktiserer sin personlige og innbildte integritet, som politiske «aktivister» i hærverksaksjoner og i demonstrasjonstog, bærende på plakater med de mest intetsigende paroler og «krav» om sympati og støtte fra dem de har tenkt å skjære hodet av, eller som glattbarberte «kulturmedarbeidere» etc. i dagbladene og i foreningslivet, hvor de ikke uten en viss verbal eleganse kan snakke hull i hodet på sine mer eller mindre lammede «opponenter» fra det «etablerte samfunn». Og ikke minst er de på ferde innen alle grener av samfunnsfagene, hvor de teoretiserer om den bedre verdenen vi skal få, bare alle mennesker blir like nok. Stil, tone og utlegningsevne gir et broget og uensartet helhetsbilde, men det er alltid det samme meningsløse babbel.

Har de dog med sitt forskrudde «menneskeverd» tenkt å sette seg til doms over Gud og revidere skaperverket? Man må med folkelig ærlighet ha lov til å spørre: «Hva f... er dette?» Er det selveste Undermennesket som er oppstått av den nazistiske mytologi?

Det er på tide at det blir tatt kraftig og bestemt igjen med disse undermenneskelige avantgardister. Altfor lenge har de hatt monopol på sitt emsige og perverse meningsmakeri. Og dog har vi med den klassiske situasjon å gjøre: alt i ett mens Rotfront herjer gatelangs med mord og brann, sitter d'herer demokratiske pratmakere og toer sine hender mens de deler ut flere friheter i lønning om at uhyret skal styre sine lyster — iallfall frem til neste valg.

Det må igjen opprettes en nasjonal front av tradisjonalistisk norsk ungdom, som kan møte det venstreforvridde kobbel ute på gatene med faner og flagg mot deres psykedeliske transparenter og gudebilleder. En ungdom som kan møte dem rundt mikrofonen og snakke med dem på ekte norsk, slik at deres materialistiske snikksnakk blir sittende i vrangstrupen, og deres marxistiske hjernespinn kortslutter.

Det finnes også et livsideal som krever noe mer av tilværelsen enn at man skal være mett, og at man skal forlystes. Det finnes også en ungdom som stiller krav til seg selv før den krever noe av andre — en ungdom som er sunn og stolt, og meget vel klar over hvilken verdi det ligger i århundrenes nedarvede erfaringer, og som derfor ikke lar seg by godkjøpte «løsninger» av venstreforvridde samfunnssteoretikere.

Det er stadig flere som spør etter en nasjonal front mot venstrestreanarkiet, og i landets politiske underverden stikker nasjonalsinnede hodene sammen til rådslagning. Når får vi en organisasjon som kan forene dem alle i en ny nasjonal bevegelse? Det begynner å haste — Norge er nu det eneste land i Vesten hvor det ikke finnes en sådan organisasjon.

Det er nødvendig at det nasjonale alternativ står klart og beredt til innsats før et bolsjevikisk mytteri definitivt likvider restene av dette svimete parlamentarikerfelde. Da vil folket

spørre etter spyd og det vil gi sin fullmakt til dem som kan gjenopprette anstendige forhold.